

Az egyház – 1. rész

***„Te Péter vagy, és ezen a sziklán építem fel egyházamat, és a halál erői nem fognak győzedelmeskedni rajta.”
Máté 16:18***

Sok olyan egyház létezik, amely kereszténynek vallja magát, de ezek nevei nagyon változatosak, és Jézus és apostolai tanításait illetően különböző hitvallásokat követnek. Ha figyelembe vesszük ezeket a nézetbeli különbségeket, szerintünk nem helytelen megkérdezni, hogy a Biblia szerint mi is valójában az egyház, és mi az Isteni terv vele kapcsolatban. Van-e mód arra, hogy megtudjuk, melyik az igazi egyház, vagy az összes felekezeti csoport együttesen alkotja az igazi egyházat?

Az „egyház” szó nem szerepel az Ószövetségben, és az Újszövetségben először Jézus használta, amikor – amint azt a bevezető versünk is említi – azt mondta Péternek, hogy a „halál hatalmai” nem fognak győzedelmeskedni felette. Ebben a versben az „egyház” szó a görög „ekklesia” szó fordítása, amelynek jelentése „kihívás” vagy „kiválasztás”. Jézus így szólt tanítványaihoz: „Titeket kiválasztottalak a világból.” (János 15:19). Lényegében az egyház olyan emberek közössége, akik Krisztus meghívását elfogadva elszakadtak a világtól.

Az egyház nem egy épület, bár az „egyház” szót gyakran használják arra a helyre, ahol a gyülekezet összegyűlik. Ha az „összejövetele ház” kifejezést

szélesebb körben használnák a gyülekezet gyűléshelyének leírására, az talán segítene csökkenteni a szóval kapcsolatos néhány félreértést, amely az „egyház” szó valódi jelentését övezi.

Jézus szolgálata során mindössze három alkalommal használta az „egyház” szót. Egyszer Péterhez intézett megjegyzésében, kétszer pedig egy másik alkalommal, amikor tanítványait arra tanította, hogyan kell helyesen kezelni a közöttük felmerülő félreértéseket (Máté 18:17). A szó legközelebb az Apostolok Cselekedetei 2:47-ben jelenik meg, a pünkösd napján Péter prédikációja nyomán Krisztust elfogadó háromezer emberről szóló beszámolót követően. Ez egy egyszerű kijelentés, amely csupán azt mondja ki, hogy „az Úr naponta hozzáadta az egyházhoz azokat, akik üdvözülni voltak hivatottak”.

Ebben az egyszerű ténymegállapításban van hely a elmélkedésre. Csak a pünkösd napján háromezer ember csatlakozott az „egyházhoz”, és azt követően „naponta” újabb megtértek, mégis nincs feljegyzés semmiféle hivatalos beavatási szertartásról a vízkeresztségen kívül. Mindezek a megtértek zsidók voltak. Amikor az apostol meggyőző szolgálata alatt felismerték, hogy Jézus, akit vezetőik keresztre feszítettek, valóban az ígéret szerinti Messiás volt, hittek benne és megkeresztelkedtek.

Ennyire egyszerű volt! Később, ahogy a tanítványok száma növekedett, és összegyűltek egymás építésére, ezeket a csoportokat egyházaknak nevezték. Az Apostolok Cselekedetei 11:22-ben „a jeruzsálemi egyházzal” olvashatunk. A Rómaiakhoz

írt levél 16:5-ben Pál üdvözetét küldi „az ő házukban lévő egyháznak”, vagyis Priscilla és Aquila házának.

Ezekből a szövegekből az a gondolat merül fel bennünk, hogy a kereszténység korai napjaiban minden hívőcsoportot – méretétől és helyszínétől függetlenül – gyülekezetnek tekintettek. Valóban gyülekezet volt, mert minden ilyen hívők gyülekezete olyanokból állt, akiket az evangélium arra hívott el, hogy elszakadjanak a világtól, és Jézus nyomdokaiba lépjenek.

Ezek az egyes csoportok nem viseltek felekezeti neveket. Helyük alapján azonosították őket, így emlegették őket: a jeruzsálemi gyülekezet, a filippi gyülekezet, a római gyülekezet, vagy – egyes esetekben – az a gyülekezet, amely az egyik vagy másik hívő otthonában tartotta összejöveteleit.

Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében hét gyülekezetet említenek, amelyeket a városok szerint azonosítanak, ahol működtek, és amelyeknek külön üzeneteket küldtek. Okunk van azt hinni, hogy ez a hét gyülekezet szimbolikus értelemben az összes hívőt képviseli a különböző korszakokban, kezdve a pünkösdtől egészen a jelenig. Ez a „gyülekezet” szó egy másik, tágabb értelmezése, amely minden helyen azokat jelöli, akiket az Úr úgy tekint, mint akiket elhívott a világból, hogy őt és ügyét szolgálják.

Jézus a szó tágabb, általánosabb jelentését tartotta szem előtt, amikor Péternek azt mondta, hogy a „halál hatalmai” nem fognak győzedelmeskedni az egyház felett. Ezt a jelentést alkalmazza Pál is, amikor az Efézusbeliekhez írt levél 1:22–23-ban Krisztusról úgy beszél, mint „minden dolog feje az egyház számára, amely az Ő teste”. Ebben az

értelemben ír Pál ismét az „élő Isten egyházáról, az igazság oszlopáról és alapjáról” (1 Timóteus 3:15).

Az 1 Korinthus 12:12–13-ban Pál részletesen kifejti azt a gondolatot, hogy az egyház Krisztus „teste”. Azt mondja: „Az emberi testnek sok tagja van, de a sok tag egyetlen teljes testet alkot. Így van ez Krisztus testével is. Van köztünk zsidó, van pogány, van szolga, van szabad. De mindannyian egy Lélek által egy testbe keresztelkedtünk, és mindannyian ugyanabban a Lélekben részesülünk.”

Hogyan lehet csatlakozni

Hogyan válhat valaki az egyház – azaz a Jézus és az apostolok által alapított egyház – leendő tagjává? A korábban idézett Apostolok Cselekedetei 2:47 szerint „az Úr naponta növelte az egyházat azokkal, akik üdvözültek.” Ez arra utal, hogy az Úr egyházának tagjává válás tőle függ. Úgy véljük, ezt minden keresztény elismeri. De hogyan is adja hozzá az Úr tagokat az egyházához, és milyen feltételeknek kell megfelelni ahhoz, hogy az Úr elismerje az illetőt az egyházához tartozónak?

Röviden: a Szentírás szerint az egyházhoz való csatlakozás lépései a következők: először is bűnbánóan el kell ismernünk azt a tényt, hogy egy bűn által átkozott és haldokló nemzethez tartozunk, és ezért saját igazságosságunkkal nem állhatunk Isten előtt. (Ézsaiás 64:6; Márk 2:17; Apostolok Cselekedetei 26:20). Ezt követi Jézus Krisztus elfogadása személyes Megváltónkként és Üdvözítőnként, annak felismerésével, hogy csak az Ő kiontott vére által válhatunk Isten előtt elfogadhatóvá. Apostolok Cselekedetei 13:38,39; 16:31; Róma 3:21-23; 5:1

Ezután, a Megváltó kiontott vérének érdemeibe vetett bizalmunk alapján arra vagyunk hívva, hogy fenntartás nélküli odaadással álljunk Isten elé, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Erről úgy is beszélhetünk, hogy „felszenteljük” magunkat Istennek. Hangsúlyozzuk ki, hogy ez a felszentelés Istennek történik, nem az embernek, sem pedig bármely földi szervezetnek.

A Biblia nagyon egyértelműen megfogalmazza, mit jelent ez a felszentelés az életünkben. Jézus így szólt: „Ha valaki utánam akar jönni [tanítványom akar lenni], tagadja meg önmagát, vegye fel naponta a keresztyét, és kövessen engem.” (Lukács 9:23). Az önmegtagadás nem csupán azt jelenti, hogy rövid időre, vagy akár örökre lemondunk valami apró örömről vagy kielégülésről. Inkább – ahogyan a kifejezés is sugallja – a teljes önmegtagadásról van szó. Ugyanezt a szót használta Jézus, amikor megjósolta, hogy Péter háromszor is teljesen tagadni fogja, hogy ismeri őt (Máté 26:33,34). Így tehát az önmegtagadás azt jelenti, hogy teljesen megtagadjuk magunktól azt a jogot, hogy saját akaratunkat ismerjük el, és helyette elfogadjuk Isten akaratát, ahogyan az Krisztuson és a Szentíráson keresztül kifejeződik.

Mi az isteni akarat azok számára, akik Jézus hívására teljes mértékben megtagadják önmagukat? Ezt fejezi ki az a további felhívása, hogy naponta vegyék fel a keresztyüket, és kövessék őt. Jézus a keresztyviselés szimbolikáját használta a halálba való belépés jelzésére. Amikor Jézus ezt a felhívást tette, ő maga is áldozatként adta oda az életét. Áldozata a Golgotán teljesedett be, amikor így kiáltott: „Befejeződött.” János 19:30

Azok, akik elfogadják Krisztus hívását, hogy vegyék fel a keresztyüket és kövessék őt, hasonlóképpen áldozati szolgálatban adják oda az életüket. Nem mindannyian kerülnek szó szerint keresztre feszítésre, bár a kereszténység korai időszakában néhányan igen. Sokan más módon szenvedtek mártírhalált. A Mester minden követője esetében azonban jelen kell lennie – és jelen is lesz – a szolgálatra és a szenvedésre való hajlandóságnak, a következményektől függetlenül.

Ezt a dolgot, hogy Jézus nyomdokaiba lépjünk, Pál úgy írja le, hogy „együtt ültetve vagyunk az ő halálának hasonlatosságába” (Róma 6:5). Mielőtt Krisztushoz fordultunk, „halottak voltunk a vétkekben és a bűnben” (Efézus 2:1). Azonban az Ő kiontott vérének érdemébe vetett engedelmes hit által megszabadultunk az Ádámtól származó ítélet alól. Mégis meghalunk; de nem bűnösökként, hanem Jézussal együtt áldozókként. Pál így fogalmazta meg ezt a gondolatot, amikor azt írta: „Kérem tehát titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul mutassátok be, ami a ti ésszerű szolgálatotok.” Róma 12:1

Keresztelés Krisztusba

A Rómaiakhoz írt levél 6:3–4-ben Pál így ír: „Vajon nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik Krisztus Jézusba keresztelkedtünk, az ő halálába keresztelkedtünk? Ezért vele együtt eltemetettünk a keresztelés által a halálba, hogy amint Krisztus az Atya dicsőségén keresztül feltámadt a halottak közül, úgy mi is új életben járjunk.” Az itt említett keresztelés nem vízben történik, hanem Krisztusba és az ő halálába.

Az Újszövetségben a „keresztelés” szó egy görög szóból származik, amelynek jelentése „eltemetni” vagy „belemeríteni”. Krisztusba való keresztelésünk az akaratunk eltemetése az Ő akaratába. Ez egy halálra való keresztelés, mert Isten akarata az, hogy vele együtt haljunk meg.

Jelenések könyve 20:4-ben ezt a gondolatot a „lefejezett” szóval szimbolizálják. Itt azokról olvasunk, akiket „ról szóló bizonyosságukért és Isten Igéjéért lefejeztek”. Ez nem szó szerinti lefejezésre utal, hanem saját akaratunkról való lemondásra, amelyet a fejként ábrázolt Jézus képvisel, és Krisztus elfogadására, mint a mi Fejünkre. Efézus 5:23; Kolossé 1:18

Pál tovább fejti ki ezt a gondolatot, mondván: „Egy Lélek által mindnyájan egy testbe kereszteltettünk.” (1 Korinthus 12:13). A Szentlélek hatására, az Igazság Igéje által vonzódunk az Úrhoz, és az Ő szeretete vezet minket arra, hogy teljes odaadással ajánljuk fel magunkat Neki. Mivel ez a felszentelés a saját akaratunkról való lemondást és Isten akaratának Krisztusban való elfogadását jelenti, Jézus így a Fejünkké válik, és mi az egyház tagjává válunk, amely az Ő teste, ha hűek maradunk Isten előtti állásunkhoz, akár a halálig is. Jelenések könyve 2:10

Így látjuk tehát, hogy Isten a Szentlélek erejével hogyan veszi fel a leendő tagokat Krisztus egyházába. Egyénként a mi részünk ebben csupán annyi, hogy engedjünk a Szentlélek hatásának, és tegyük meg azokat a lépéseket, amelyeket az isteni Ige jelöl ki; vagyis a bűnbánat, Krisztus elfogadásának és annak lépéseit, hogy teljes

odaadással felajánljuk magunkat Isten akaratának teljesítésére.

Meg tudjuk-e állapítani ezeknek a lépéseknek a megtétele után, hogy Isten elfogadott-e minket, és elismer-e minket az egyház, Krisztus teste próbatagjaiként? Mi úgy hisszük. Pál egy már idézett szövegben azt mondta, hogy „a keresztséggel vele együtt eltemetve lettünk a halálba: hogy amint Krisztus az Atya dicsőségével feltámadt a halálból, úgy mi is új életben járunk.” (Róma 6:4). Örömmel járunk-e az „új életben”?

Pál azt is írta: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiek elmúltak; íme, minden új lett.” (2 Korinthus 5:17). Elmúltak-e már az életünk „múltjából” származó régi dolgok abban az értelemben, hogy már nem gyakorolnak ránk valódi vonzerőt? (Efézus 2:3). Az Úr új dolgai – az isteni szolgálat új hivatása –, új reményeink, új céljaink, új törekvéseink jelentik-e számunkra a legnagyobb örömet?

Miután megtettük ezt a lépést, és teljes mértékben az Úrnak szenteltük magunkat, korábbi barátaink és rokonaink talán nem fognak megérteni minket. Bizonyos esetekben akár üldözhetnek is minket. Mindenesetre nem fognak bennünk ugyanolyan mértékű társaságot találni, mert nem fognak összhangban lenni új életmódunkkal. Nem fogjuk őket kevésbé szeretni, és nem fogjuk abbahagyni, hogy mindent megtegyünk értük, de megtanuljuk, hogy a világ útjai és Isten szentségének útjai gyakran messze vannak egymástól. Van ilyen tapasztalatunk?

Pál ismét így írt: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szívébe nem jutott, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik.” Majd hozzáteszi: „Isten kinyilatkoztatta nekünk a Szentlélek által; mert a Lélek mindent átkutat, sőt Isten mélységes dolgait is.” 1 Korinthus 2:9–10

Vezet-e minket az Úr napról napra az Ő Igéjében rejlő csodálatos igazságok mélyebb megértése felé? Egyre világosabban értjük-e az Ő Igéjének azokat a „mély dolgait”, amelyek Krisztus Jézusban való elhívásunkhoz kapcsolódnak, miközben igyekszünk megismerni és végrehajtani az Ő akaratát? Ha igen, akkor további bizonyítékunk van arra, hogy Ő elfogadta a felszentelésünket, és az igazság útján vezet minket.

Jézus maga ad nekünk nagyon határozott biztosítékot arról, hogy milyen helyzetben vagyunk Isten előtt. Először is kijelenti: „Aki hozzám jön, azt semmiképpen sem utasítom el.” (János 6:37). Ezt néhány verssel később így folytatja: „Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza őt.” (44. vers). Ha éreztük már Isten vonzó erejét Krisztuson keresztül, mire van szükségünk ennél nagyobb biztosítékra?

Valóban, az örömünk az új életmód szellemi dolgai miatt, amelyen járunk; a korábbi, testhez és a világhoz kötődő dolgok iránti érdeklődésünk csökkenése; a világ részéről tapasztalt bizonyos mértékű félreértés, sőt talán üldözés is; a szellemi dolgok iránti egyre növekvő megbecsülésünk, különösen ami mennyei elhívásunkat illeti – mindez bizonyíték arra, hogy Isten elfogadta felszentelésünket, és hogy valóban „megkeresztelkedtünk” Krisztusba.

A vízkeresztség

Természetesen felmerül a vízkeresztség kérdése, és joggal, hiszen Jézus maga is vízben keresztelkedett meg, és nekünk is az ő nyomdokaiba kell lépnünk. Mi a vízkeresztség célja? Keresztelő János a bűnbánatért keresztelt. (Máté 3:11). Nem tudta megérteni, miért kérte Jézus a keresztséget, hiszen tudta, hogy Jézus nem bűnös, hanem éppen a szent és igaz. Máté 3:13–15; Zsidókhöz írt levél 7:26

János keresztelése csak a zsidó nemzet tagjaira vonatkozott. Ez szimbolizálta visszatérésüket az Istennel kötött szövetséghez, amely alapján Isten az egész nemzettel foglalkozott – a Sínai-hegyen kötött szövetséghez. János keresztelésének célja az is volt, hogy felkészítse a zsidókat a Messiás, Jézus Krisztus fogadására, amikor később megkezdődik az Ő szolgálata. Márk 1:4,5; Lukács 1:13–17; Apostolok Cselekedetei 13:24,25

Jézus nem a bűnbánatért keresztelkedett meg. Amikor megkérte Jánost, hogy keresztelje meg, egyszerűen csak ezt mondta: „Hadd legyen így most; mert így illik, hogy teljesítsük az igazságosságot.” (Máté 3:15). A vízkeresztségünk során Jézus példáját követjük. Számára ez az áldozati halálra kötött szövetségének szimbóluma volt, valamint annak a reményének, hogy ha hűségesnek bizonyul, feltámad a halálból.

Milyen találóan ábrázolja a vízbe merítés ezt a két gondolatot! Amikor a keresztelő a vízbe meríti az embert, az tehetetlenül marad a kezei között, és a vízből kiemeléssig eltemetve maradna, mintha halott lenne. Így tehát felszentelésünk során átadjuk

magunkat, hogy Krisztussal együtt meghaljunk, Isten ígéreteinek ihletésére, miszerint a feltámadáskor fel fogunk támadni, akárcsak Jézus, hogy részt vehessünk vele együtt az Ő országának nagy jövőbeli munkájában. Róma 6:4,5; Filippi 3:10,11

A vízkeresztség tehát gyönyörű szimbóluma annak, hogy valóban Krisztusba keresztelkedtünk. Nem elengedhetetlen abban az értelemben, hogy üdvözítő szertartás lenne. Mivel azonban azok, akik megfelelően alkalmasak a vízbe merítésre, lemondtak saját akaratukról, és megfogadták, hogy az Úr akaratát fogják cselekedni, felismerik, hogy ez is része az Úr velük kapcsolatos akaratának, és örömmel teljesítik. Bármely más hozzáállás azt jelentené, hogy nem teljes szívből szeretik Isten akaratát.

Az egyház szervezete

A Szentírás nem utal arra, hogy a kereszténység korai éveiben a kiválasztottak különböző helyi csoportjainak bonyolult szervezeti felépítése lett volna, és a Biblia sem tanítja, hogy ez lett volna Isten terve az egyház számára. Az akkori tanítványok azonban nem voltak szervezet nélküliek. Gyűléseik nem voltak rendezetlenek, és a szolgálat különböző feladatait a képességeiknek megfelelően osztották szét a tagok között. Máté 25:15; 1 Korinthus 14:40; 2 Thesszalóniki 3:6,7; Titusz 1:5

A korai egyház szervezetében Jézust mindenki egyhangúlag a Főnek ismerte el. Ez összhangban állt Jézus saját tanítványainak szóló utasításával, amikor azt mondta: „Egyetlen Mesteretek van, mégpedig a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek

vagytok.” (Máté 23:8). Pál így írt: „Krisztus az egyház feje, és ő a test Megváltója.” (Efézus 5:23). Az 1 Korinthus 11:3-ban ugyanezt a gondolatot fejtette ki, mondván: „Minden férfi feje Krisztus; ... Krisztus feje pedig Isten.”

Jézus nem csupán egyházának feje, hanem annak alapja is. „Senki sem tud más alapot fektetni” – írta Pál –, „mint azt, amely már lefektetve van, azaz Jézus Krisztust.” (1 Korinthus 3:11). Az egyház tagjait „Isten házanépének” is nevezik, amelyről kijelentik, hogy „az apostolok és próféták alapjára épült, Jézus Krisztus maga pedig a sarokkő.” Efézus 2:19,20

Péter apostol így írt: „Ezért van megírva az Írásban is: Íme, Sionba teszek egy kiválasztott, drága sarokkövet, és aki hisz benne, nem fog szégyenbe jutni.” (1 Péter 2:6). Jelenések könyve 14:1–4-ben János apostol is megerősíti, hogy Jézus a „sarokkő” Sionban – azaz a teljes egyházban. Ez különösen figyelemre méltó annak a félreértésnek a fényében, amely Jézus következő kijelentéséhez kapcsolódik: „Te Péter vagy, és ezen a sziklán építem fel az egyházamat.” Máté 16:18

Ezt a kijelentést úgy értelmezték félre, mintha Péter lenne az a „szikla”, amelyre Krisztus egyháza épülne. Ez az értelmezés azonban tévesnek bizonyul, ha rájövünk, hogy Jézus két különböző görög szót használt a kijelentésében. Amikor azt mondta: „Te Péter vagy”, a Péternek fordított görög szó a „petros”, ami „szikladarabot” jelent. Amikor viszont azt mondta: „Ezen a sziklán építem fel az egyházamat”, a „petra” görög szót használta, amely „sziklatömeget”, vagyis tulajdonképpen egy szikladarabot jelent.

Péter éppen az előbb mondta Jézusnak: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Máté 16:16). Jézusnak tetszett ez a vallomás. Jézus Péternek adott válaszát kissé átfogalmazhatjuk, hogy jelentése egy kicsit világosabb legyen: „Péter, a neved azt jelenti, hogy te egy kis szikladarab vagy – mintegy kavics. A neved jelentéséhez képest az a nagy tény, hogy én vagyok a Messiás, és hogy Isten Fia vagyok, olyan, mint egy hatalmas sziklatömeg – egy nagy szikladarab –, és az egyház rám, mint alapra fog épülni.”

A Hajnal Magazin következő havi számában az „Egyház” témáját fogjuk tárgyalni. A megvitatandó fontos témák között szerepelnek: a tizenkét apostol és az egyház egyéb szolgálóinak szerepe; az egyház küldetése; valamint Isten tervének mennyei és földi szakaszai az egész emberiség Krisztus általi üdvözülésére vonatkozóan.